

MĚLO TO SMYSL?!

David Mengsche

MĚLO TO SMYSL?!

MĚLO TO SMYSL?!

David Menasche

Libri
FORTUNA

Original title: David Menasche: PRIORITY LIST
Copyright © 2013 by David Menasche

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Daniela Klečková, 2014
Cover design © Kryštof Doležal, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-833-1

*Jacquesovi Menaschovi,
který mě učil, že člověk nemusí být statečný,
ale pak mi ukázal, jak na to.*

Prolog

Dovolte mi laskavě, abych si vypůjčil slova slavného Lou Gehriga ze závěrečné řeči na Yankee Stadium krátce poté, co mu v šestatřiceti oznámili, že se bude muset rozloučit se životem. *Dnes si připadám jako nejšťastnější člověk na světě.*

Také si tak připadám a opravdu jím jsem.

Byl jsem přibližně stejně starý jako Lou, když mi na vrcholu učitelské kariéry v roce dva tisíce šest zjistili nádor na mozku a dali mi několik měsíců života. Teď po sedmi letech sedím doma v New Orleans zmrzačený a skoro slepý, ale šťastný, že se pořád ještě můžu kochat pohledem na krásu růžových magnolií před oknem, vidím na ty, co mám rád, směju se s kamarády a smím se s vámi podělit o svůj příběh.

Jsem realista. Není důvodu, proč bych měl být ještě naživu. Nemoc mi nikdy nedá zapomenout, že v tomto souboji vůlí nakonec zvítězí ona, ne já. Víím, že rakovina si nakonec prosadí svou, a nebude to trvat dlouho.

Ale přestože vidím pořád hůř a svět kolem mě pohasíná, přestože mi paže tak slábnou, že už v nich neudržím ani vidličku, kterou bych se sám nakrmil, a přestože se nohy pode

mnou podlamují, rozhodl jsem se, že čas, který mi zbývá, strávím jediným způsobem, jaký znám. Radostí.

Už nemůžu učit ve škole jako kdysi. Ale doufám, že když se s vámi podělím o svoje zážitky a zkušenosti, i po mém odchodu ze světa připomenu ostatním, jak je život vzácný. Nikdy jsem si ho nevážil víc než teď, když už mi zbývá tak málo času.

A opět si vypůjčím slova baseballové hvězdy, které se pro její vnitřní sílu přezdívalo Iron Horse čili Železný oř, z jeho řeči na rozloučenou:

Takže závěrem bych rád řekl, že život mě sice nehezky zaskočil, ale je spousta věcí, pro které stojí za to žít.

Budu pro ně žít, dokud nepřestanu dýchat.

1

Zvonilo mi v levém uchu. Nepřikládal jsem tomu zvláštní význam, jen mě to dost znervózňovalo, asi jako bzučení otravného komára, které vám projíždí hlavou jako řetízkáč na pouti. Jenže tohle bzučení mi vycházelo přímo z hlavy. Snažil jsem se je ignorovat, až se zvuk po pár měsících změnil na třes, který se mi šířil z obličeje dolů přes levý bok až k prstům u nohy. *Nejvyšší čas zajít k doktorovi, Menasche*, řekl jsem si. Objednala mě k němu Paula. Dohlížela na to, aby v našem manželství všechno klapalo. Bez Pauly by nám odpojili elektřinu dřív, než bych si uvědomil, že jsme za ni nezaplatili.

Šel jsem k obvodnímu lékaři, který mě poslal za specialistou na ORL a ten rozhodl, že musím zajít za neurologem. Neurolog se jmenoval Paul Damski. Byl mladý, nebyl o moc starší než já – v té době mi bylo čtyřiatřicet – vyzařoval z něj klid a měl přímočaré vystupování. Můj člověk. Doufal jsem, že moje potíže vysvětlí skřípnutým nervem nebo nervovým tikem, ale místo toho mě objednal na celou řadu vyšetření. EEG. EKG. Počítačová tomografie. Magnetická rezonance.

Když přišly výsledky prvních tří vyšetření, cítil jsem obrovskou úlevu. Doktor Damski mě ujistil, že podle posledního – magnetické rezonance – se určitě pozná, o co jde. Jen si musím ještě pár dní počkat na výsledek. Nikdo nemá rád čekání a ani já nejsem výjimkou. Tak jsem se soustředil na jediné, co mě jednoznačně dokázalo zaměstnat. Vrhli jsme se do práce.

O střední škole Coral Reef Senior High se právem mluví jako o miamském „mega magnetu“. Studenti z celé země se snaží dostat na jednu z jejích pěti přípravných akademií: Mezinárodní bakalaureát, Zemědělství a technologii, Obchod a finance, Právo a veřejnou správu, Zdravotní vědy a Vizuální a dramatické umění. Výběr z uchazečů s rovným počtem bodů se provádí losováním kromě Akademie vizuálního a dramatického umění, kde se studenti musí zúčastnit konkurzu a obstát v lité konkurenci. Bývá tu tolik zapálených umělců, že atmosféra ve škole často silně připomíná scény z filmu *Cesta za slávou*. Na chodbách vidíte neustále holky a kluky, jak si nacvičují písničky a taneční kroky. Pohled na něco takového vás prostě musí pozitivně naladit. Než jsem onemocněl, nevynechal jsem ve škole jediný den.

Byl jsem jedním z prvních zaměstnanců, když se škola otevírala v roce devatenáct set devadesát sedm. Bylo to moje první učitelské místo a po pravdě řečeno jsem v pětadvaceti nebyl o moc starší než moji studenti. Většinu svého patnáctiletého působení na škole jsem učil v jedenáctém ročníku třídu s rozšířenou výukou angličtiny a třídu s pokročilou úrovní angličtiny. Bylo fascinující sledovat, jak se patnáctiletí a šestnáctiletí potýkají s prvními důležitými životními roz-